

Nummer 15 | 1. August 1906. | 55. Aargang

Tale af Ældste Brigham H. Roberts,

i Tabernaklet i Salt Lake City, d. 6. April 1906.

Blandt de Ting Guds Hellige burde forstaa — blandt de Ting, som ere af Vigtighed for Verden at forstaa angaaende de Sidste-Dages Hellige, er det Forhold, der staar imellem os og den øvrige religiøse Verden. Og jeg veed ikke om der er nogen Ting, hvortil jeg kunde mere fordelagtig afbenytte de mig givne faa Minutter, end til at udpege dette Forhold, hvis jeg formedelst eders og mit Begær kan nyde den Frihed, der kommer af Besiddelsen af den Helligaand.

Den første Aabenbaring, Herren gav Joseph Smith, havde at gøre med dette Spørgsmaal. I ville erindre, at Profeten henvendte sig til Herren for at vide, hvilken af alle de forskellige religiøse Sekter var hans Kirke — naturligvis med det Ønske at ville forene sig med den, Herren ville anerkende som sin. Som Svar paa hans Bøn, lod Gud ham vide, at de vare alle afvegne; at han ikke anerkendte nogen af dem som sin Kirke; og han advarede Drengen mod at forene sig med nogen af dem, men lovede ham at ville i sin egen belejlige Tid bruge ham som et Redskab til at oprette sin Kirke paa Jorden. Paa Grund af denne Aabenbaring, hvorved forrige Tiders Vantro blev kastet til Side og Grunden ryddet for Genoprettelsen af Jesu Kristi Kirke blandt Menneskene, ere vi paa en Maade stillede i Modstrid med hele den religiøse Verden. Vi ere blevne bestridte meget paa Grund af denne Stilling; og muligvis have vi ikke selv tilfulde forstaaet det Forhold, hvori vi staa overfor den religiøse Verden ifølge denne Aabenbaring. Jeg glæ-

der mig over dens Tydelighed og Udtrykkelighed; thi af den er jeg kommen til at kende, at der er stor Nødvendighed for dette Herrens Værk, hvori vi tage Del. Det er mig en Trøst at vide, at „Mormonismen" ikke kom frem, fordi dens Grundlæggere ikke var af samme Mening som deres Medkristne angaaende Daabens Maade eller Betydning; at den ikke kom frem paa Grund af Splidagtighed om Kirkens Regering. Af den omtalte Aabenbaring lærer jeg, at Mormonismen kom frem, fordi der absolut var Nødvendighed for en ny Evangeli-Uddeling, en Genoprettelse af Jesu Kristi Kirke blandt Menneskene. Evangeliet var bleven forfalsket, dets Ordinanser vare forandrede, dets Love overtraadte, dets Sandheder saa vidt tabte for Menneskene, at det gjorde denne nye Uddeling af Kristi Evangelium nødvendig. Jeg gentager, at det er mig en Glæde, at „Mormonismen" kom frem i Verden og eksisterer i Dag, fordi Verden stod i stor Trang for den.

Men ere vi paa Grund af Kristi Kirkes Genoprettelse og denne nye Evangeli-Uddeling, som vi ere blevne meddelagtige i, derfor fjendtlig stillede overfor vore Medmennesker? Jeg siger, Nej! Tværtimod er vor Stilling overfor dem ene og alene Venskab, og vort Ønske er at gøre dem godt. Dette burde alle forstaa. Vi forstaa det, og det er af Vigtighed, at alle Folk skulde forstaa det, saa at de maatte kunne se os i det rette Lys — som Menneskeslægtens Venner og ikke dens Fjender. Dersom I vilde undersøge nogle af de i Kirkens tidlige Dage givne Aabenbaringer, vilde I finde, at det var nødvendigt fra Tid til anden for Herren at rette paa Brødrenes Ideer med Hensyn til deres Stilling overfor den øvrige religiøse Verden. Som en Rettelse sagde Herren til Martin Harris: „Du skal forkynde glade Tidender, ja kundgøre dem paa Bjergene og paa hvert højt Sted, og blandt alle Folk, som det tillades dig at komme i Berørelse med. Og du skal gøre det med al Ydmyghed, forladende dig paa mig, og ikke gengælde Skældsord med Skældsord. Og om særegne Lærepunkter skal du ikke tale, men du skal forkynde Omvendelse og Tro paa Frelseren, og Syndsforladelse ved Daab og Ild, ja den Helligaand."

Profeten fandt det ogsaa nødvendigt fra Tid til anden at rette paa Kirkens Ældster med Hensyn til at angribe andre Religionssamfund. I Kirtland i 1836, da mange af Ældsterne vare færdige til at begive sig paa deres Rejser til deres Missionsmarker, lærte han dem saaledes, som vi finde berettet i Kirkens Historie:

„Medens vi ventede paa Sakramentets Uddeling, gjorde jeg følgende Bemærkninger: Den Tid, vi ifølge Opfordring skulde forblive i Kirtland for at erholde Begavelser, vilde være udrunden om nogle faa Dage, og da vilde Ældsterne gaa ud, og staa hver for sig — — gaa ud og i al Ydmyghed og Alvorlighed forkynde Jesus og ham korsfæstet; ikke trættes med andre om deres Tro eller Religionssystemer, men gaa

rolig og stadig frem. Dette sagde jeg som en Befaling; og alle, som ikke efterkommer den, vil paadrage sig selv Forfølgelse, medens de, som ere lydige, skulde altid være i Besiddelse af den Helligaand. Dette udtalte jeg som en Profeti."

Med andre Ord: fordi Herren har talet udaf Himlen og har givet en ny Evangeli-Uddeling, er det dog ikke selvfølgeligt, at hans Tjenere eller hans Folk skulle være trættekære, eller skulde lægge sig i Strid med andre Folk, som kunde have forskellige Anskuelser om Religion. Derfor advarede han Kirkens Ældster imod at strides med andre Kirker om deres Læresætninger eller Kirkeskikke. Endnu tidligere havde Herren sagt til Oliver Cowdery og David Whitmer: „Dersom I ikke have Tro, Haab og Kærlighed, kunne I intet udrette. Strider ikke imod nogen Kirke, medmindre det være Djævelens. Paatager eder Kristi Navn og taler Sandhed med Alvorlighed". Saaledes som jeg forstaar det, menes her med „Djævelens Kirke" ikke nogen særskilt Kirke blandt Menneskene eller nogen séregen Religionssekt, men noget mere udstrakt — noget der indbefatter alt det onde, hvor som helst det findes; saavel i filosofiske Skoler som i kristne Kirker; saavel i Sædelære som i Religion; noget som omslutter Satans hele Herredømme — hvad jeg vil kalde „Det Ondes Rige":

Dette Udtryk, Djævelens Kirke, findes ogsaa brugt i Mormons Bog; og medens jeg overværede en Konference i en af de ydre Zions Stave, blev et Spørgsmaal mig fremlagt angaaende dets Betydning. Det findes i første Nephis Bog, hvor det siges, at Herrens Engel siger til Nephi: Se, der er ikkun to Kirker: den ene er Guds Lams Kirke, og den anden er Djævelens Kirke. Spørgsmaalet, der blev mig givet, var: „Er det den katolske Kirke, der menes hermed?" Jeg sagde, at jeg ikke vilde paatage mig den Stilling, thi det vilde overlade mig altfor mange andre Kirker at gøre Rede for." Hvad den katolske Kirke angaar, tror jeg, at der er lige saa megen Sandhed, ja, den har maaske endog mere Sandhed end andre af „Kristenhedens" Kirker; og der er lige saa megen Dyd og visseligen mere Styrke i den romersk-katolske Kirke, end der er i de protestantiske. Derfor vil jeg ikke kalde den katolske Kirke Djævelens. Ej heller vilde jeg nævne nogen af de forskellige protestantiske Afdelinger af den saakaldte kristne Kirke med det Navn; ejheller den græsk-katolske eller Buddhisternes, eller Confucius' Tilhængere eller Muhameds, eller noget andet Samfunds. Det Udtryk i Mormons Bog skulde forstaas i Forbindelse med Sammenhænget af, hvad der tales om i det foregaaende Kapitel og den øvrige Del af Kapitlet, hvori dette Udtryk er brugt. Da tror jeg, at de, som læse det, ville se, Profeten ikke havde Hensyn til nogen vis Kirke eller Afdeling af Kristendommen, men han mente, som allerede er sagt, hele Satans Herredømme.

Jeg forstaar den omtalte Befaling til Oliver Cowdery at mene, at

han skulde kun stride mod det onde, mod Usandhed, mod enhver Sammensværgelse mod Herrens Værk; thi disse udgøre Djævelens Kirke eller Satans Herredømme; et Forbund af Uretfærdighed; og Herrens Tjenere ere berettigede til at stride mod det, som er ondt, lad det være, hvor som helst, i katolsk eller protestantisk Kristendom, iblandt filosofiske Samfund af Deister eller Atheister, ja, endog i selve Kristi Kirke, hvis der uheldigvis skulde opstaa noget saadant i den. Men lad det forstaas, at vi ikke af den Grund ere fjendtlig stillede mod de forskellige Sekter af Kristendommen. For saa vidt de have bevaret Brudstykker af kristne Sandheder — og hver af dem har nogen Sandhed — saa vidt ere de antagelige for Herren; og det vilde være Daarskab fra vor Side at ligge i Strid med dem alle uden Forskel. Hvor som helst vi finde Sandhed, enten i det Hele eller Stykkevis, antage vi den som tilhørende det hellige Hele, hvorover Jesu Kristi Kirke staar som Opbevarer. Jeg gentager, at vort Forhold overfor Kristenheden er ikke et saadant, som vil pege paa de forskellige sekteriske Kirker, som at menes med Djævelens Kirke. Alt, hvad der virker for Sandhed og Retfærdighed, er af Gud; det udgør Retfærdighedens Rige — Jehovas Rige, og i een Betydning kan siges at være Kristi Kirke. Med dette — Retfærdighedsriget — have vi ingen Strid at føre. Tværtimod vil den Aand, der ledsager Guds Befalinger til hans Tjenere, saavel som sund Fornuft, anbefale, at vi søge at udbrede Retfærdighedsriget ved at anerkende saadanne Sandheder, som det besidder, og søge Venskab og Samvirken af de gode Mænd og Kvinder, der udgøre dets Fællesskab.

Maaske I ville undskylde mig, om jeg gentager en Bemærkning, jeg gjorde i en af disse Generalkonferencer for nogen Tid siden, nemlig at naar vi eller vor Tro bliver urigtig fremstillet, eller naar vi maa lide Forfølgelse, maa vi ikke blive ophidsede derover, eller nære Had mod vore Modstandere, eller ledes til at anse hele Verden som vore Fjender. Vi maa søge at bevare det gode i vort Sind. Frelseren sagde: „Forundrer eder ikke, mine Brødre, dersom Verden hader eder, da vider, at den haver hadet mig førend eder. Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit eget; men efterdi I ikke ere af Verden, men jeg haver udvalgt eder af Verden, derfor hader Verden eder.“ Dersom de ugudelige — de som lyve og elske Løgn — hade eder, da forundrer eder ikke; thi det var den Slags Mennesker, som hadede Kristus, og Lyset og Sandheden, han bragte ind i Verden; thi deres Gerninger vare onde, og hans Lys og Sandhed bebrejdede dem for deres onde Gerninger. Og naar vi tale om den Ondes Rige, tale vi om dem, der hade Sandhed og stride mod de retfærdige; de ere ikke af en vis Klasse eller nogen vis Sekt eller Afdeling af den religiøse Verden, men desto værre findes de her og der blandt Folk af alle Slags; blandt alle kristne Sekter, alle Religionssamfund og filosofiske Sekter. Vi burde skelne retteligen, ikke

alene mellem Sandhed og Usandhed, men ogsaa mellem de onde og ugudelige, og dem, der ligesom vi, søge efter at kende Gud og holde hans Bud. Og der er Millioner, som hungre og tørste efter den Kundskab, og vi ville fra Tid til anden føre dem ind i Guds Sandhedstempel, hvor de ville fryde sig over den Fest, Herren bereder for alle dem, der hungre og tørste efter Retfærdighed.

Herrens Hensigt med Genoprettelsen af sin Kirke paa Jorden er smukt fremstillet i een af Aabaringerne, der findes i Pagtens Bog, som følger: „Dersom denne Slægt ikke forhærde deres Hjerter, vil jeg oprette min Kirke iblandt dem. Jeg siger ikke dette for at nedrive min Kirke, men jeg siger det for at opbygge den. Derfor behøve ikke de at frygte, som høre til min Kirke, thi saadanne skulle arve Himmeriges Rige. Men de som ikke frygte mig eller holde mine Bud, men oprette Menigheder for sig selv for at faa Vinding, ja, og alle de, der handle ugudeligt og opbygge Djævelens Rige, sandelig siger jeg dig, at det er dem, jeg vil forstyrre og bringe til at bæve og skælve i deres Indre."

Hvad jeg herved ønsker at paaminde eder om er, at ligesom i fysiske Sager saa og i teologiske Spørgsmaal tror jeg, det er ret af Sidste-Dages Hellige at afværge Strid og stifte Fred; og ikke gaa frem paa en saadan Maade, som vilde paadrage os Verdens Modstand, men hellere søge saadan Sandhed til Grundlag, som vi have tilfælles med dem. Thi Herren har frembragt sit Værk i de sidste Dage, ikke for at tage nogen Sandhed bort, som Menneskene kunne være i Besiddelse af, men for at forøge Sandhed og Lys, udbrede det indtil Gud engang gennem de Midler, han har anordnet, skal samle al Sandhed under eet Hoved.

Vi burde bringe vort Budskab til Verden med Sagtmodighed, Kærlighed og Overbærenhed, og søge at undgaa Strid; thi, som Mormons Bog lærer os, den, der er splidagtig, er ikke af Gud. Gid Verden kunde forstaa den Uegennyttighed og Broderkærlighed, hvormed vi frembære Jesu Kristi Evangelium til dem. Dersom de blot kunde forstaa, at vort inderligste Ønske er, at de maatte komme til Kundskab om de herlige Sandhedsprincipper, der give os saa megen Trøst og Opmuntring; at vi ønske, de maatte omvende sig og annamme Sandhedens Fylde, saa at de maatte finde Naade hos Gud, og blive meddelagtige i vort Haab om evigt Liv, hvilket Gud — som ikke kan lyve — lovede fra Verdens Begyndelse. Dersom vore Medmennesker kunde komme til at forstaa, at dette var vort eneste Formaal, synes jeg, at meget af det, som nu staar imellem dem og os, vilde forsvinde, og vi vilde bedre kunne naa Folks Hjerter. Jeg tror, at i Tidens Løb, naar vi maaske lære mere Visdom i vor Fremgangsmaade, vi da ville komme nærmere dette Maal, og som Følge deraf ikke alene Hundredtusinder, men Millioner af vor Faders jordiske Børn ville kunne nyde af de store Velsignelser, Evangeliet har bragt

os. For at kundgøre Sandheder og faa Menneskene til at deltage i de Velsignelser vi selv nyde, sende vi aarlig Ældster udi Verden i Hundredvis. De opofre deres kære Hjems Bekvemmeligheder, forlade Forældre, Hustru og Børn, tilsidesætte deres Forretningsaffærer eller Indtægtskilder, ofre deres Midler og ofte deres Helbred, ja undertiden deres Liv for at forkynde i fremmede Lande de Sandheder, Herren har kundgjort os. De bære med Taalmodighed Verdens Foragt og Haan, fordi Verden ikke forstaar hverken dem eller deres Budskab; og der er endnu Trang for den Bøn for dem: „Fader tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gøre."

Til Fordel for dem, som ere hedengangne uden Kundskab om Kristi Evangeliums herlige Sandheder og frelsende Kraft, bygge vi kostelige Templer, hvis Taarne knejse mod Skyerne i vort kære Bjerghjem; og i dem samle Guds Hellige sig paa stor Bekostning af baade Tid og Midler for at udføre saadant Arbejde for hedengangne Slægt og Venner, som de ikke selv havde Lejlighed til at udføre her i Livet. Et mere uegennyttigt Værk end dette findes ikke paa Jorden. Set fra hvilken som helst Side bærer dette Værk Velgørenhedens og Uegennyttighedens Mærke paa sig. Mormons Bog siger os: Zions Arbejdere skal arbejde for Zion; thi dersom de arbejde for Penge, skulle de forgaa. Saaledes fremskinner dette herlige Princip „Uegennyttighed" i alle Guds Aabenbaringer til hans Folk. Ikke alene kan det findes udtrykt i vore Bøger, men et lignende Vidnesbyrd er skrevet i de Sidste-Dages Helliges Gerninger. Allevegne i Jesu Kristi Kirke gør det sig gældende. Om vi kun kunde faa Verdens Mennesker til at forstaa dette Folks mange Opofrelser — om de kunde komme til at forstaa, at Mormonismen er her for at gøre godt, for at opløfte Menneskene fra den lavere Plæne, hvori de befinde sig, til den højere, hvor Herren vilde have dem vandre, saa at de vilde staa i nær Samfund med Gud, da vilde mange af de Vanskeligheder, vi stadig møde ved Evangeliets Forkyndelse, forsvinde. At Gud maa fremskynde den Dag, da Verden skal kende Guds Hellige og hans Værk bedre, er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

At frygte Herren er Visdoms Begyndelse.

At frygte Herren er Visdoms Mættelse, og den gør dem drukne (bringer Glæde) af sine Frugter.

Ophøj dig ikke selv, at du ikke skal falde og føre Vanære over din Sjæl. (Sirak.)

Om Emigration.

Uagtet Emigrationsloven i de senere Aar har været meget strængere end tidligere, synes Indvandringen dog ikke at være bleven hæmmet noget derved, men har derimod i de sidste to Aar været i stærk Tiltagende. I Finansaaret 1905 og 1906 er der saaledes ankommen over to Millioner Emigranter til de Forenede Stater, og den store Part af dem ere indvandrede fra saadanne Lande i Europa, hvor Befolkningen ikke staar paa noget højt Kulturtrin, hvisaarsag mange af de ankomne Emigranter ere saadanne, som ikke bryde sig om at lære det engelske Sprog, eller gøre sig fortrolige med de amerikanske Forhold. Som Følge heraf arbejdes der nu paa at skærpe Emigrationsloven endnu mere, og det vil saaledes herefter blive meget vanskeligt for Emigranter at lande i Amerika. Alle Personer, som er over 16 Aar gammel, maa, for at kunne gøre Landgang, være i Stand til at kunne læse og skrive det engelske eller et andet Sprog, dog ville Børn her i Amerika have Ret til at modtage deres Forældre eller Bedsteforældre, selv om disse ikke kunne læse Engelsk, men da maa de være over 40 Aar gamle. Hver voksen Person skal betale 5 Dollars ved Landstigningen, og en Mandsperson maa desuden være i Besiddelse af 25 Dollars, en Kvinde 15 Dollars, samt en Familiefader i det mindste 50 Dollars ved Landstigningen. Vilkaarene synes saaledes at blive strængere for hver Dag, og det er derfor nødvendigt for enhver, der tænker paa at emigrere til Amerika, at berede dem i rette Tid, da de ellers kunne risikere at blive nægtet Landgang og blive sendt tilbage til deres forrige Hjem. Uagtet Amerika er stort, og et uhyre Landomraade endnu ligger uopdyrket, og det tillige er et Land, hvor en indbringende Livsstilling med Tiden kan blive opnaaet, saa er det dog ikke raadeligt for nogen, som i de gamle Lande ere i gode Omstændigheder, at opgive deres gode Livsstilling for at prøve Lykken i et nyt og fremmed Land. Saadanne raades hellere til at holde fast ved, hvad de have, og være tilfredse med Fædrelandets Kaar indtil videre.. (Vikuben.)

En Moders Indflydelse — Takket være Herren, at der er en saadan Tiltrækningskraft i Verden, og at der næppe kan nævnes en Tid naar, eller et Hjærte over hvilket den aldeles er uden Kraft — denne mægtige Indflydelse, ja, mægtig paa Grund af dens Blidhed og Elskværdighed. Vi prise den og glædes over, at den eksisterer paa Jorden, vidende, at hvad hverken Sorgens Stormvejr eller Verdens Jordskælv eller Prøvelsens Ild kan udrette, en Moders blide Stemme som oftest kan.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Onsdag den 1. August 1906

Hvorledes skulle vi bede?

Som Guds Børn ere vi i denne vor jordiske Tilværelse stedse afhængige af vor himmelske Faders Naade og Bistand, hvorfor vi altid behøve at ydmyge os for ham, og som Børn bede ham om hvad vi staa i Trang for fra Tid til anden, og derhos søge at behage ham i al vor Vandel. Vi skylde ham den dybeste Ærbødighed og Ydmyghed for hans store Miskundhed imod os, og burde passe nøje paa, at vi ikke blive sløve og ligegyldige med Hensyn til at vise ham den Ærbødighed og Paaskønnelse, han tilkommer for hans vedvarende Godhed mod os og utrættelige Varetægt over os. Naar vi undlade at paakalde ham dagligen, vise vi ham derved en Ringeagt og Uskønsomhed for Livet og al hans Godhed, og begaa derved en stor Synd. En jordisk Fader forventer af sine Børn, mod hvem han har udvist sin Godgørenhed, en Anerkendelse af samme, og et eller andet Tegn paa deres Skønsomhed; og det samme kunne vi tænke os om vor himmelske Fader. Han har undervist os om, hvad der vil behage ham i denne Henseende, nemlig at vi skulle bede til ham og takke ham, hvilket er ganske naturligt. Men efterdi vi ikke se ham dagligen iblandt os, som vi se hverandre, blive vi let glemsomme og forsømmelige. Denne Forsømmelighed kan tilregnes en utilstrækkelig eller for svag Tro paa ham, en Tro, der let kan uddø; hvorfor vi, naar vi opdage, at vi ere i en saadan Tilstand, burde opvaagne og omvende os derfra, søge Herrens Tilgivelse og gøre bedre.

Bønnen behøver ikke for at behage Gud og finde Bønhørelse at være lang eller bestaa af mange og smukke Ord eller høj Veltalenhed, men hellere af simple Ord og barnlig Inderlighed. Jesus lærte Disciplene en meget let og simpel Form af Bøn, uden Ords Gentagelse, kort og usmykket, men simpel, oprigtig og forstaaelig, en saadan som kommer af Hjærtets Længsel, og som vil behage Faderen. „Naar I bede, da sig: Vor Fader, du som er i Himlene." Intet Navn lyder bedre i hans Øren end „Fader". Det er den bedste Benævnelse, vi kunne bruge, hvis vi ere hans Børn. Det bliver aldrig for gammelt, men burde dog ikke gentages for ofte i den samme Bøn, som om han skulde have glemt, at vi talte til ham. Alle Overflødigheder burde undgaas, thi „naar I bede, skulle I ikke bruge overflødige Ord som Hedningerne; thi de mene, at de blive bønhørte for deres mange Ord." (Matt. 6:7, 9.)

Vi burde lære at bede passeligen efter vor Trang paa hver sin Tid og Sted; ikke forlænge Bønnen til en Prædiken for at kildre vore egne eller andres Øren, men lade Ordene have den Klang, der kun kan komme fra et ydmygt og oprigtigt Hjærte. Lad den være inderlig og ærbødig, som stod vor Fader eller hans tjenende Engel foran os, og vi vare bevidste om hans Nærværelse; thi hvorledes kunne vi ellers bede til ham „i Tro, intet tvivlende". Vi burde vogte os for at bede paa en bydende Maade, som om vi kommanderede nogen til at give os det skyldige. Ydmyghed i Bønnen er Nøglen til Faderhjertet. Lader os ikke skamme os ved Ydmyghed overfor Herren eller dem, som høre vore Ord, saa at han ikke skal skamme sig for os paa hin Dag, og vor Beden hengaa upaaagtet.

Enhver Sidste-Dages Hellig burde lægge sig efter at bede til Gud paa rette Maade — med Visdom, Fornuft, Eftertanke, efter deres egen og Venners Trang; altid som med Bevidsthed om dens Nærværelse, hvem vi forvente at bønhøre os. Lader aldrig dette glemmes, naar vi bede! Lader ikke den daglige Bøn blive til en død Form! Lad hvert Medlem af Familien (eller Husholdningen) have Lejlighed til at bede lydeligt, og derved blive indøvet, medens de ere unge. Lader os altid erindre at bede Faderen i „Jesu" Navn, den Benævnelse vi have lært at bruge, og som kun behøver at anvendes een Gang i Bønnen. Efter Bønnen er sluttet, lad hver bifalde den med et hjærteligt „Amen".

Naar vi saaledes have opfyldt denne Pligt hver Morgen, bliver vor Gerning lettet, og efter Aftenbønnen overlade vi os trygt i Herrens Varetægt og slumre roligt ind. Hvor herligt Bønnen styrker os til at møde alle Livets Besværligheder! F. C.

Ankomst og Beskikkelse. Den 18. Juli ankom Søster Ingeborg Olesen fra Brigham City, Utah, og beskikkedes til Aalborg Konference. Den 25. Juli ankom følgende Ældster fra Zion, alle i god Velbefindende og beskikkedes til de forskellige Konferencer: Louis C. Jensen fra Grover Wyoming, til Aarhus; Hyrum J. Jensen fra Salt Lake City og Christen O. Thompson fra Hyrum, Utah, til Aalborg; David Petersen fra Lyman, Wyoming til Bergen.

Flyttet. Christian Mortensen fra Københavns til Aarhus' Konference.

Drøftelsen af Senator Smoots Sag er nu bleven udsat, indtil Senatet atter træder sammen førstkommende Januar Maaned. Blot de mange tusinde Damer, der have arbejdet saa haardt paa at berøve Senatoren sit retmæssige Sæde i Senatet, nu ikke tabe Taalmodigheden.

Opofrelse.

Den, som ofrer, giver frivillig Afkald paa et og andet, som hører ham til. I de forskellige Tidsaldre har Herren fordret Opofrelse af sine Børn, og den første Befaling, man i saa Henseende finder Beretning om i Bibelen, var i Tilfældet med Abraham, de Troendes Fader, da Herren befalede ham at ofre sin Søn Isak. Men da Herren saa sin Tjeners Lydighed, sendte han sin Engel til Abraham for at byde denne ikke at lægge Haand paa Drengen, „thi nu kender jeg," sagde Englen, „at Du frygter Gud, og haver ikke sparet din Søn, den eneste, for mig." Abels Offer fandt imidlertid Sted længe før den Tid, og Herren antog hans Offer; og Apostelen Paulus siger, at formedelst samme fik Abel det Vidnesbyrd, „at han var retfærdig, idet Gud bevidnede sit Velbehag i hans Gaver." (Hebr. 11: 4.) Disse saa vel som de Ofringer, Israeliterne bleve befalede at frembære, tjente som Forbilleder paa vor Forløser Jesum Kristum, som selv blev det store Offerlam. Ved hans Korsfæstelse ophørte de tidligere indstiftede Ofringer, og da han efter hans Opstandelse aabenbarede sig for Nephiterne i Amerika, gav han dem følgende Befaling:

„I skulle ikke mere ofre Blodudgydelse til mig. Eders Offer og eders Brændoffer skulle afskaffes; thi jeg vil ikke antage nogen af eders Ofringer og eders Brændofre. Som Offer skulle I bringe mig et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand." (3. Nephi, 9: 17—19.)

Uagtet Hensigten med Mose Love nu var blevet opnaaet, saa var der dog som allerede nævnt, endnu et Offer at gøre, for at Menneskene kunde blive delagtige i Himmerigets Velsignelser. Førend Frelserens Korsfæstelse fandt Sted, nævnte han andre Ofre, som fordredes, og som endnu ikke ere ophørte. Frelseren udtaler sig saaledes: „Hvo, som elsker Fader og Moder mere end mig, er mig ikke værd, og hvo, som elsker Søn eller Datter mere end mig, er mig ikke værd, og hvo, som ikke tager sit Kors og følger mig, er mig ikke værd." (Math. 10: 37—38). Og videre: „Sandelig siger jeg eder, at en rig kommer vanskelig ind i Himmeriges Rige." Da svarede Peter og sagde til ham: „se, vi have forladt alle Ting og fulgt dig, hvad skulde vi da have? (Math. 19: 23—27.)

Disse Ofre, som her nævnes, fordres fremdeles af de sande Troende, og mange have ogsaa vist Lydighed til samme. Evangeliet kræver i mange Tilfælde saadanne Ofre. Hvormange unge Mænd og Kvinder iblandt de Sidste-Dages Hellige have ikke maattet forlade deres Hjem og Kære, fordi de have antaget Jesu Kristi sande Lære? Hvor mange Forældre have ikke ligevis maattet forlade deres Børn? Hvor mange ere ikke blevne jagede fra deres Pladser, fordi de vare „Mormoner"? Hvor

mange velhavende Mænd ere der ikke, som have solgt deres Ejendom og benyttet deres Midler til at staa de mindre bemidlede bi? Hvor mange Tusinde Mænd have ikke forladt deres Hjem og kære og ligesom Peter og Apostlene gaaet ud i den ganske Verden for at forkynde Evangeliets Budskab? Ja, hvor mangen Hustru er der ikke, som villig har lagt paa Altreret det kæreste, hun ejede, og som ene og alene i aarevis have kæmpet for sig selv og sine i Hjemmet og undertiden segnet under Byrden, som hun saa trofast bar, saalænge hun kunde? Hvor mange Tusinde have ikke tilbragt Dage, Maaneder og Aar i Herrens Tempel, som Stedfortrædere for deres Døde? Meget mere kunde nævnes. Er ikke dette at ofre sig selv, sin Tid og Midler for andre? Og hvad mere kan et ufuldkomment Menneske gøre?

Om man i Forbindelse hermed lader Tanken dvæle ved de mange Hundrede, som nu slumre i ensomme Grave paa de øde Sletter, dem, der sænkedes i Havets Dyb, samt de mange hjerteskærende Scener, dette Folk har gennemgaaet, mon da nogen vil sige, at alt dette ikke er at betragte som Opofrelse? Til mig fremstilles de som saadanne, og paa samme Tid staa de i Harmoni med Kristi sande Lære, og hvad vi finde omtalt i Pagtens Bog, i den 6te Forelæsning om Troen, hvor der blandt andet siges: „En Religion, som ikke kræver Opofrelse af alt, har aldrig haft tilstrækkelig Kraft til at frembringe den til Liv og Saliggørelse fornødne Tro; thi fra Menneskets første Tilværelse af, kunde den til Liv og Saggørelse nødvendige Tro aldrig erholdes uden Opofrelse af alt jordisk. Gud har anordnet, at formedelst saadan Opofrelse og derved alene skulde Menneskene opnaa evigt Liv, og det er formedelst Opofrelse af alt jordisk, at Menneskene virkelig vide, at de gøre det som er velbehageligt for Guds Aasyn. Og i de sidste Dage, førend Herren kommer, vil han samle sine Hellige tilsammen, som have gjort Pagt med ham ved Offer.“ (Ps. 50: 3, 4.)

Videre læse vi i Pagtens Bog: „Se, nu hedder det i Dag, (indtil Menneskens Søn kommer), og sandelig, dette er en Offerdag og en Tiendedag for mit Folk.“

Disse Lærdomme ere tydelige nok og behøve ingen nærmere Forklaring. Om vi derfor gøre disse Opofrelser i den Tro og Tillid til Herren, at han vil antage dem, da indrømmes Sandheden af det, som saa ofte nævnes, at vi ombytte de jordiske Ting med de himmelske, og fordi saa mange af de Sidste-Dages Hellige have gjort disse Opofrelser, er det, at de ej alene tro, men vide, at Læren, som de have annammet, er fra Gud.

H. J. C.

En Audiens hos Kong Oscar II.

Da Præs. H. J. Grant fornylig var i Stockholm, foreslog han, at det vilde være interessant at besøge Kong Oscar II. og hilse paa ham. Alle Brødrene vare af samme Mening, men Spørgsmaalet var, hvorledes kunde dette lade sig gøre? Det er ikke saa let at faa Konger i Tale, da der altid er mange Formaliteter og andre Vanskeligheder forbundet dermed. „Men vi kunde gøre et Forsøg derpaa", sagde Præs. Grant. De havde jo hørt om de mange gode Ting, hans Majestæt af Naade havde tilstedet, og hans Tilbøjelighed sommetider til at tilsidesætte Formaliteter, og saaledes fattede de Mod til at forsøge.

Om Eftermiddagen, den 4. Juli tog Selskabet med Sporvogn ud til Rosendal Palads, som er Kongens Sommerresidens, lidt udenfor Staden. Det er en lille tarvelig Bygning omgiven af grønne Plæner og smukke Træer. Som Selskabet slentrede henad Stien, der førte op mod Paladset, beundrede de den dem uventede Mangel paa Skildvagter og Forbud. Folk kom og gik, som de vilde, i temmelig kort Afstand fra Bygningen. Børn legede paa Græsplænen, og med Undtagelse af et Telt i Nærheden under Træerne, omkring hvilket nogle faa Soldater var at se, var der ellers ingen Vagt eller Politi.

Selskabet satte sig paa Bænkene foran Paladset, medens Præsident Grant skrev paa en Stump Papir en kort Anmodning til hans Majestæt om, at Selskabet, der bestod af 15 Amerikanere, ønskede at faa Tilladelse til at hilse paa ham, som et behageligt Minde om deres Besøg i Stockholm. Præs. Grant og Ældste August Carlsen gik med dette Papir op til Indgangen, hvor de mødte en Betjent, til hvem de præsenterede sig selv og forelagde Ønsket om at faa hilse paa Kongen. De blev fortalt, at Kongen var optagen, og det vilde være umuligt for dem at faa hans Majestæt i Tale. De lode sig dog ikke saa let bortvise, men paaviste Magtpaaliggenheden af deres Begær, og vare villige til at vente paa hans Majestæts belejlige Tid. Betjenten præsenterede dem til en Kammerherre, der anmeldte dem til Kongen, og bød dem imidlertid at vente paa Svar. Han kom snart igen, og bød dem op til Paladset, hvor Kongen vilde se dem.

Præs. Grant vinkede ad de andre Brødre, der nu alle kom frem; de blev tilladt at staa paa Trappen, hvor Kongen vilde komme og tale med dem. Straks lod hans Majestæt sig se. Han var høj, klædt i en sort Dragt, og en blød, sort Hat paa Hovedet. Han traadte frem i Nærheden af de fremmede, der alle blottede deres Hoveder.

„God Dag, mine Herrer," sagde Kongen, „ere I alle fra Utah?"

„Ja, Deres Majestæt," lød Svaret.

„Ere I alle Mormoner?" var det næste Spørgsmaal.

„Ja, vi ere alle Mormoner, Deres Majestæt."

Ældste Carlsen derpaa præsenterede Præs. Grant, som een af Kirkens Apostle, hvorpaa Kongen løftede sin Hat og saa stift paa Præsident Grant, som var han noget forundret derover. Præs. Grant ligeledes saa Kongen stift i Øjnene, og takkede for den Ære, han havde bevist dem ved at tilstede dem deres Begær.

Eftersom Kongen talede paa Svensk, talede Ældste Carlsen til ham i dette Sprog, sigende: „Vi ønske at udtrykke vor hjerteligste Tak til Deres Majestæt for den Frihed, vi nyde i dette skønne Land, til at øve og prædike vor hellige Religion uden Forhindring."

Hertil bukkede Kongen og sagde: „Frihed, ja den er bedst. Jeg ønsker ikke i mindste Maade at forhindre nogen i deres Gudsdyrkelse efter deres egen Samvittigheds Bydende. Vor Grundlov sikrer enhver denne Frihed, og jeg ønsker, at denne Rettighed skal respekteres. Jeg mener ikke herved, at jeg tror eders Lære. Jeg har min Tro, og I have eders, og dette er som det bør være."

„Dette forstaa vi fuldtud," sagde Ældste Carlsen, „og det er os en stor Fornøjelse paa denne Amerikas største Festdag — Amerikas Uafhængighedsdag — at blive bevist den høje Ære at mødes med Deres Majestæt."

Hertil svarede Kongen: „Sandt nok, i Dag er det den 4. Juli, Amerikas Frihedsdag. Vare I alle født i Sverrig?"

„Nej," lød Svaret, „Halvdelen af os vare fødte i Sverrig, de andre i Amerika. Vi kunne alle tale Engelsk, men kun de halve af os kunne tale Svensk."

Kongen vendte sig til Ælste Miles L. Jones og sagde paa Engelsk: „De var vist ikke født i Sverrig," hvortil Ældste Jones svarede: Nej, Deres Majestæt."

„Har De været i Sverrig før?"

„Nej, Deres Majestæt."

Præs. Grant sagde: „Dette er fjerde Gang, jeg har besøgt deres dejlige Land." Andre af Ældsterne sagde som Svar paa lignende Spørgsmaal, at de havde været i Sverrig før.

„Ere I alle Missionærer?" spurgte Kongen.

„Paa fire nær." Broder Andelin og Søster Clark præsenteredes nu som Sangere, og Broder Clawson som Pianist.

Derpaa spurgte Kongen Søster Clark, hvad hun syntes om Sverrig, og om hun kunde tale Svensk, hvortil hun svarede, at hun ikke kunde tale Svensk, men syntes at Sverrig var et meget smukt Land.

„Ja, Sverrig er et meget smukt Land," sagde Kongen, „hvor længe agter I at opholde eder her?

Ældste Carlsen svarede, at to eller tre af dem agtede at forblive i Sverrig i et Aars Tid, og de andre vilde rejse bort igen den næste Dag.

Derpaa hilsede Kongen og sagde: „Gud være med eder alle", hvortil Selskabet takkede og bød ham „Adieu". Kongen forsvandt og Selskabet ligesaa med dybeste Ærbødighed for hans Majestæt, Kongen, og en vis Følelse af Taknemmelighed over hans Nedladenhed ved denne Lejlighed.

Selskabet bestod af følgende: Præsident H. J. Grant, Ældster Serge F. Ballif, Alex. Nibley, Nephi Andersen, R. Eugene Allen, Miles L. Jones, August Carlson, Geo. C. Smith, Bernard Newrén, Axel A. Nylander, H. A. Andelin, Spencer Clawson, Willard Andelin, Søster Arville Clark og Arvid Nylander. (Mill. Star.)

Præs. H. J. Grant i Skandinavien.

Apostel H. J. Grant, som præsiderer over den europæiske Mission, ankom tillige med flere andre Ældster til København den 28. Juni paa deres Rejse gennem Skandinavien. De fortsatte Rejsen over Sundet og besøgte Norrköbing paa Vejen til Stockholm.

Den 6. Juli ankom Selskabet til Kristiania, hvor Missionspræsident J. M. Christensen fra København mødte dem, og hvor de Hellige havde den Glæde at gense ham og Præsident Grant og lytte til deres Tale om Søndagen den 8. Den 9. holdtes der et Præstedømsmøde, hvor alle de i Konferencen virkende Missionærer vare til Stede, og om Aftenen holdtes en Koncert i Forsamlingslokalet, hvor Broder Willard Andelin og Søster Arville Clark lod høre deres i Tyskland veludviklede Talenter som Sangere, og Broder Spencer Clawson satte sine Tilhørere i stor Beundring over den Færdighed og Kunst, hvormed han udførte sine forskellige Musiknumre paa det store Flygel.

Fra Kristiania tog de rejsende med Tog til Gøteborg og derfra med Damper til Frederikshavn. De vare i Aalborg den 12. og i Aarhus den 13. og ankom til København den 14. I hver af disse tre Byer holdtes et Præstedømsmøde og en Aftens Koncert; og i Søndagsforsamlingen i København havde de Hellige Lejlighed til at lytte til Apostel Grants Røst. Alle Missionærerne i hver af de besøgte Konferencer vare sammen til Præstedømsmødet, hvor de fik Raad og Opmuntring til fremtidig Virken. I det Hele taget var Turen gennem Skandinavien vellykket og interessant.

Thi Visdom og Kundskab er Herrens Frygt; Tro og Sagtmodighed behager ham vel. (Sirak).

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 223.)

Jerusalem kunde betragtes som Kristendommens første Hovedstad, det Sted, hvor Kristi første Tilhængere fandtes; men senere blev Antiochia dens anden Hovedstad. Denne var beliggende 65 Mil nord for Jerusalem mellem Libanon og Taurusbjergene, i en smuk Egn paa Bjærgskraaningen. Klimaet var dejligt, hvorfor det tiltrak sig mange Fremmede, der fik Lyst til at bosætte sig der, men de fleste vare ikke af den bedste Slags. Antiochia var paa den Tid en af de ugudeligste Stæder i Verden. Dens Folk fandt mest Behag i letfærdige Forlystelser, Teatre og Kapløb. Medens Staden kaldtes Østens Dronning paa Grund af dens Skønhed, var den ogsaa for Hedningerne Ugudelighedens Leje. Ved Flodens Bred, en Mils Vej fra Staden, var en kolossal Statue af den hedenske Gud Apollon omgiven af smukke og svale Lunde af Cypres, Laurbær og Myrthetræer, der skønt de vare smukke og vellugtende, bleve til Skuepladsen for de vederstyggeligste Gerninger.

Hvor som helst de fra Jerusalem flygtende Kristne kom hen, bragte de med sig det glade Budskab om Kristus og Frelsen ved ham, og saaledes kom det ogsaa ind i den nordlige Del af Syrien, og især til Antiochia, hvor i nogle faa Aar mange antog Kristendommen. Dette foraarsagede stor Glæde blandt de Hellige i Jerusalem, hvilke ogsaa ønskede at opmuntre og hjælpe deres Søskende i den fjerne Stad. Menigheden der bestod mest af omvendte Hedninger, men dette var uden Forskel. Det besluttedes at sende Barnabas derhen, hvilket ogsaa var en meget passende Beslutning. Han var en særdeles god Mand, som ogsaa Skriveren af Apostlenes Gerninger beskriver hans Karakter i følgende faa Ord: „han var en god Mand og fuld af den Helligaand og Tro." Derfor er det intet Under, der blev sagt om ham, da han kom til Antiochia, „da han kom og saa Guds Naadegaver, blev han glad." I sit Arbejde var han særdeles velsignet, thi mange tillagdes Guds Menighed.

Barnabas følte Trang for en Medhjælper i dette herlige Arbejde, en Mand af større Erfarenhed og Visdom end den, han selv havde. Han kendte en saadan Mand, nemlig Saul af Tarsos, hans gamle Ven, som maatte flygte fra sine blodtørstige Fjender i Jerusalem til sit tidligere Hjem. Derfor drog han til Tarsos for at finde Saul, for hvem hans Komme maa have været en stor Overraskelse. Det var et glædeligt Møde for begge i den By, hvor de første Gang havde truffet hinanden. Hvilke Forandringer der var sket i de Aar, de vare borte! Ligesom han havde præsenteret sin Ven i Jerusalem, gjorde han det nu i Antiochia. En Gade i Antiochia, der kaldes „Singon", erindres som den, i hvilken Saul begyndte at forkynde det Evangelium, der blev ham aabenbaret i Damaskus. Det Sted, hvor han prædikede, var i den Del af Staden,

hvor Travlhed i Forretningsaffærer var størst, hvor Overdaadighed og Usømmelighed var aabenbar, hvor lystige Grækere, rige Jøder og romerske Soldater sværmede. I Nærheden var Senatet, Forummet, Amphiteatret, „Pantheon" og andre hedenske Templer. Det i Klippen udhugne store Afgudsbillede var ovenfor ham. Han saa med Bekymring og Medlidenhed paa Afgudsdyrkerne, men med Glæde paa de troende „Kristne".

Dette var et nyt Navn; thi „Disciplene blev først i Antiochia kaldet Kristne." (Apg. 11:26.) I dette Skriftsted er Navnet „Kristne" først af de eneste 3 Gange anvendt i det nye Testamente. Paa de andre to Steder er det brugt som af deres Modstandere. Det er derfor temmelig sikkert, at de Kristne ikke selv havde paataget sig dette Navn, da de ikke i Almindelighed brugte det i Apostlenes Tid. Naar Prøver og Forfølgelser dengang kom over dem og sammenknyttede dem i Kærligheds Baand, kaldtes de af hverandre: Brødrene, eller Disciplene, de Troende, de Hellige, Kristi Kirke, de Udvalgte, de Trofaste. Heller ikke var det Jøderne, der gav dem Navn af Kristne, da de ikke anerkendte dem som Tilhængere af den sande Messias eller Kristus. Der kan ikke være Tvivl om, at Navnet blev givet dem af Hedningerne. Da Jesus blev korsfæstet, blev Titelen „Jødernes Konge" skreven over ham paa Korset for at beskæmme ham endmere under sine skrækkelige Lidelser. Nu staar Korsets Tegn for hans frelsende Evangelium, vort højeste Haab og evigt Liv. Saaledes har ogsaa Navnet „Kristen" faaet en anden Betydning end den beskæmmende, nemlig den mest ophøjende. (Fortsættes.)

Død. I Salt Lake City, Utah, afgik ved Døden af Alderdomssvaghed Christine Davidsen, som var født i Danmark den 28. April 1825. Der annammede hun Evangeliet i 1866, og hun døde i fuld Tro paa Evangeliet og i Haab om en herlig Opstandelse.

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).